

Sygn. akt **XXIII Ga 1576/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Skalska (spr.)

Sędziowie: SO Anna Janas

SO Anna Gałas

Protokolant: Prot. sąd. Mariusz Bajstok

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. K., L. K., A. K., M. G.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie

z dnia 10 kwietnia 2017 roku, sygn. akt VIII GC 759/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I oraz w pkt. II i III i w pkt. I[^] obniża zasądzoną tam kwotę do 8080,37 zł (osiem tysięcy osiemdziesiąt złotych trzydzieści siedem groszy) wraz w z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddala oraz uchyla pkt II i III i ustala, że powodowie ponoszą koszty procesu w 65 % (sześćdziesięciu pięciu procentach), a pozwany w 35 % (trzydziestu pięciu procentach), pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie;

2. zasądza od G. K., L. K., A. K., M. G. solidarnie na rzecz (...) spółki akcyjnej w W. 2553 zł (dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt trzy złote) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Janas SSO Monika Skalska SSO Anna Gałas

Sygn. akt XXIII Ga 1576/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 października 2013 r. powodowie G. K., L. K., A. K., M. G. jako współnicy spółki cywilnej (...) z siedzibą w S. wniosli o zasądzenie od pozwanego (...) spółka akcyjna w W. ((...)) kwoty 35.890,47 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powodowie podnieśli, że dochodzą zwrotu niezrefundowanych w całości przez pozwanego kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, kosztów wynajmu pojazdu zastępczego oraz kosztów holowania wraku, od pozwanego będącego ubezpieczycielem sprawcy szkody.

W piśmie z dnia 17 grudnia 2013 r. powodowie cofnęli powództwo co do kwoty 12.763,11 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w związku zapłatą kwoty 13.300,00 zł, już po wytoczeniu powództwa. Powodowie wnieśli o zasądzenie od pozwanego kwoty 23.127,36 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 10 września 2013 r. do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 31 grudnia 2013 r. postępowanie co do kwoty 12.763,11 zł zostało umorzone.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż ustalona w toku postępowania likwidacyjnego kwota 13.639,93 zł uwzględnia aktualne stawki za części zamienne i za robociznę. Powodowie nie załączyli faktury VAT za naprawę i nie wykazali, że dochodzony koszt naprawy faktycznie ponieśli. Odnośnie roszczenia z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 5.890,47 zł zarzucił niewykazanie posiadania przez poszkodowanego firmy, niewykazanie celowości najmu pojazdu zastępczego czy niemożności skorzystania z innego pojazdu przez poszkodowanego. Co do kosztów holowania pozwany podniósł zarzut spełniania świadczenia w zakresie kwoty 1.669 zł.

W piśmie procesowym z dnia 10 marca 2017 r. powodowie wskazali, że domagają się od pozwanego zasądzenia kwoty 23.127,36 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 5 lutego 2014 r. Na dochodzoną kwotę składa się: wartość pojazdu przed uszkodzeniem (zgodnie z kwotą wskazaną przez biegłego) - 29.500,00 zł, poniesione koszty holowania pojazdu w wysokości 2.052,87 zł oraz koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 3.837,60 zł. Suma tych kwota została przez powodów pomniejszona o kwotę 300 zł, którą pozwany uzyskał za wrak pojazdu oraz o kwotę 12.775,09 zł zaliczoną na poczet spłaty należności głównej (wpłata kwoty 13.300,00 zł - 524,91 zł skapitalizowane odsetki na dzień zapłaty). Nadto powodowie domagają się skapitalizowanych odsetek w kwocie 811,98 zł liczonych od kwoty 22.315,38 zł od dnia 23 października 2013 r. od dnia 5 lutego 2014 r.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powodów G. K., L. K., A. K., M. G. wspólników spółki cywilnej kwotę 23.127,36 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwoty 23.127,36 zł. od dnia 5 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 4.574,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II) oraz nakazał pobrać od pozwanego kwotę 611,52 zł na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt III).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 2 sierpnia 2013 r. doszło do kolizji drogowej na ul. (...) w miejscowości K., w którym uczestniczyły trzy pojazdy:

- samochód ciężarowy marki R. (...) kierowany przez M. T.,
- samochód ciężarowy marki F. (...) kierowany przez J. W.,
a należący do powodów,
- samochód ciężarowy marki M. z przyczepą kierowany w dniu zdarzenia przez J. Ż..

Przybyła na miejsce zdarzenia policja uznała za winnego ww. zdarzenia M. T. kierującego pojazdem marki R., posiadającego w dniu szkody ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej OC w (...). Sprawca kolizji został ukarany mandatem karnym.

Pojazd marki F. (...) w dniu 21 września 2012 r. miał wymieniany silnik. A. K. silnik kupił w R. i musiał osobiście po niego pojechać. Silnik miał wartość około 11 tys. złotych, a koszt wymiany silnika to około 3 tysiące złotych. Silnik był wymieniany z osprzętem. W dniu wypadku ten silnik był w samochodzie zamontowany. Silnik został uszkodzony, gdy samochód został uderzony z przodu.

Uszkodzony pojazd po kolizji z dnia 2 sierpnia 2013 r. był odholowany z miejsca zdarzenia do S., a następnie do P.. Z tego tytułu A. B. wystawiła na rzecz powodów fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.669,00 zł netto (2.052,87 zł brutto).

Jak zostało ustalone przez powołanego w sprawie biegłego, szkoda w pojeździe marki F. (...) jaką wygenerowało zdarzenie z dnia 2 sierpnia 2013 r. miała charakter szkody całkowitej. Wysokość szkody wynosi 22.900,00 zł i stanowi różnicę wartości pojazdu przed szkodą w wysokości 29.500,00 zł i wartości wraku 6.600,00 zł.

W dniu 31 sierpnia 2013 r. L. B. wystawił na rzecz powodów fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.837,60 zł brutto z tytułu najmu samochodu dostawczego w okresie od dnia 5 do dnia 31 czerwca 2013 r. tj. przez 26 dni według stawki 120,00 zł.

Pojazd marki F. (...) był narzędziem pracy kierowcy i służył, jako element dostawy towaru dla klientów. Z tego względu powód musiał szukać środka zastępczego. Powodowie są producentem chemii budowlanej i mają kontrahentów w całej Polsce. W ramach swojej działalności powodowie wozili towar na budowy. W przypadku zamówienia, towar następnego dnia musiał być na miejscu. Z tego względu nie było możliwości skorzystania z firmy spedycyjnej, bo one wykonują usługi z poślizgiem. Powodowie wykonują taśmy dystoniczne do nawierzchni drogowych, która jest potrzebna do zawiązywania powierzchni.

Pismem z dnia 7 sierpnia 2013 r. powodowie wezwali (...) do zapłaty kwoty 30.000,00 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki F.. Mimo wezwania pozwanego do zapłaty ww. kwoty, pozwany nie dokonał płatności w związku z czym powód wystąpił z niniejszym powództwem.

Decyzją z dnia 17 października 2013 r. (...) poinformował o przyznaniu powodom kwoty 15.308,63 zł, w tym kwoty 1.669,00 zł z tytułu kosztów holowania i kwoty 13.639,63 zł z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

W dniu 22 października 2013 r. (...) dokonał wpłaty na rzecz powodów kwoty 13.300,00 zł. tytułem odkodowania za samochód F. (...).

W dniu 17 września 2015 r. powodowie zbyli wrak uszkodzonego pojazdu marki F. (...) za cenę 300,00 zł. Wrak został sprzedany późno, gdyż nie było zainteresowanych jego nabyciem. Powód przez cały czas szukał nabywcy (poczta pantoflową, ogłoszenia), ale nikt nie był zainteresowany. Wrak zajmował miejsce u powodów, a ponadto trzeba było płacić ubezpieczenie OC. (...) nie zaproponowało żadnej oferty za wrak.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów przedstawionych przez powoda i pozwanego, których autentyczności strony nie kwestionowały. Sąd uznał je za wiarygodnie źródło dowodowe wobec braku podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej. Dla ustalenia stanu faktycznego przydatna okazała się także opinia biegłego sądowego, na podstawie której Sąd ustalił wysokość rzeczywistej szkody, zakres uszkodzeń i ekonomicznie uzasadnianych kosztów restytucji pojazdu do stanu sprzed zdarzenia.

W niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione. W uzasadnieniu podniósł, iż szkoda z dnia 2 sierpnia 2013 r. winna zostać rozliczona, jako szkoda całkowita, gdyż jej koszt jak wynika z treści opinii biegłego przekracza 100% wartości pojazdu sprzed powstania szkody. Rynkowa wartość pojazdu została przez biegłego ustalona na kwotę 22.900,00 zł brutto, zaś rynkowa wartość pojazdu na okres zaistnienia szkody wynosiła 29.500,00, zł brutto. Wartość pozostałości została ustalona na kwotę 6,600 zł. Odnosząc się do roszczenia w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, Sąd Rejonowy stwierdził, że niewątpliwie koszty wynajmu pojazdu zastępczego pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z kolizją, jako zdarzeniem powodującym szkodę. Tym samym, celowym i zasadnym było wykorzystanie pojazdu zastępczego przez powodów w sytuacji, gdy pojazd uszkodzony był wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej. Poszkodowany nie był obowiązany dowodzić konieczności poniesienia szkody w związku z niemożnością korzystania z własnego uszkodzonego pojazdu, a tym samym zasadności skorzystania z pojazdu zastępczego. Natomiast pozwany nie wykazał, aby koszt najmu został zawyżony ani w zakresie długości najmu ani w zakresie wysokości przyjętej stawki za wynajem.

Sąd Rejonowy uznał również, że poszkodowanemu przysługuje zwrot kwoty, którą musiał wydać na holowanie pojazdu do warsztatu (miejsca zamieszkania), ponieważ pojazd po kolizji nie nadawał się do dalszej jazdy, a zatem ubezpieczyciel sprawy jest obowiązany do ich zwrotu. Ponadto pozwany w dniu 22 października 2013 r. dokonał przelewu kwoty 13.330 zł, lecz w żaden sposób nie wykazał, aby w skład tej kwoty wchodziła przyznana kwota 1.669.00 zł z tytułu kosztów holowania. Tym samym, zdaniem Sądu Rejonowego, należy uznać roszczenie powodów w zakresie kwoty 2.052,87 zł za wykazane, co do zasady i co do wysokości.

Zdaniem Sądu I instancji, powodowie byli uprawnieni z mocy art. 482 k.c. do skapitalizowania odsetek za zwłokę od kwoty 22.315,38 zł od dnia 23 października 2013 r. do dnia 5 lutego 2014 r. Wyliczona przez powodów kwota 811,98 zł nie budziła wątpliwości Sąd, stąd została zasądzona na ich rzecz.

O odsetkach orzeczono stosownie do art. 481 § 1 k.c., (w brzemieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015r.), zgodnie z żądaniem pozwu. W związku z powyższym, odsetki należały się powodowi od zasądzonej kwoty od dnia 5 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Natomiast w związku ze zmianą treści art. 481 k.c., która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. o odsetkach w pozostałym zakresie tj. od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty orzeczono na podstawie art. 481 § 2 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając go w punkcie I w części oraz w pkt II i III, zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. art. 824¹ § k.c., art. 354 § 2 k.c. w zw. z art. 826 § 1 k.c. oraz art. 15 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tj. Dz. U. z 2016 poz. 710) poprzez błędną ich interpretację i zasądzenie na rzecz powodów odszkodowania w kwocie brutto z uwzględnieniem podatku VAT, zamiast netto wobec możliwości skorzystania przez powodów z obniżenia kwoty należnego podatku o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu towaru i usług, co w konsekwencji doprowadziło do zasądzenia odszkodowania przekraczającego wysokość poniesionej szkody i pociągającego dla zobowiązanego nadmierne koszty;
2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i brak uwzględnienia, iż pozwany dokonał wypłaty kwoty 15.308,63 zł, a nie jak przyjął Sąd - 13.330 zł, co miało wpływ na ostatecznie zasądzoną kwotę.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kwoty 8.080,37 zł w miejsce kwoty 23.127,36 zł ze stosowną zmianą punktu II i III wyroku - w zakresie kosztów postępowania;
2. o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych,

ewentualnie:

3. o uchylenie przedmiotowego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego, jako części kosztów procesu.

Do apelacji pozwany dołączył potwierdzenie przelewu z dnia 18.10.2013 r. kwoty 15.308,63 zł na konto pełnomocnika procesowego powodów.

W odpowiedzi na apelację, strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji pozwanego w całości, oddalenie wniosku Pozwanego o dopuszczenie dowodu z dokumentu dołączonego do apelacji jako spóźnionego, bowiem dokument znany był stronie pozwanego już w 2013 r. oraz zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że w celu naprawienia szkody powodowie niczego nie nabyli - samochód był wrakiem i nie podlegał naprawie. Nikt im

nie wystawił faktury VAT, którą mogliby sobie odliczyć jako koszt od przychodu. Ponadto pozwany nie wykazał, aby powodowie osiągnęli przychód. Wskazywali też, że w niniejszej sprawie po stronie pozwanej nie zaszła żadna z przesłanek usprawiedliwiających niepowołanie przed sądem I instancji wniosków dowodowych, zgłoszonych dopiero na etapie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się zasadna, co skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelującego.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd II instancji rozpoznaje sprawę "w granicach apelacji" oznacza to w szczególności, że Sąd odwoławczy dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebrany w pierwszej instancji i kontroluje prawidłowość postępowania przed sądem pierwszej instancji. Z uwagi na merytoryczny charakter postępowania apelacyjnego, obowiązkiem Sądu II instancji nie może być poprzestanie na ustosunkowaniu się do zarzutów skarżącego, lecz musi nim być - niezależnie od treści zarzutów - dokonanie ponownych, własnych ustaleń faktycznych, a następnie poddanie ich ocenie pod kątem prawa materialnego. Jednocześnie obowiązkiem Sądu II instancji jest zastosowanie właściwych przepisów prawa materialnego, niezależnie od stanowiska stron prezentowanego w toku postępowania oraz zarzutów apelacyjnych. Sąd II instancji powinien dokonać wyczerpującej oceny ustalonego stanu faktycznego z punktu widzenia obowiązującego prawa materialnego.

W pierwszej kolejności wskazać należało, iż ustalenia stanu faktycznego, w pewnym zakresie bezsporne pomiędzy stronami, zostały dokonane przez Sąd Rejonowy prawidłowo i ustalenia te Sąd Okręgowy w części podziela i przyjmuje za własne. Pomimo tego, należy wskazać, iż wszystkie podniesione w apelacji zarzuty okazały się zasadne.

Zdaniem Sądu Okręgowego, pozwany słusznie zarzucił rozstrzygnięciu Sądu I instancji naruszenie przepisów prawa procesowego oraz materialnego poprzez dokonanie nieprawidłowych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny dowodu potwierdzenia przelewu (k. 27a), który stanowił podstawę ustalenia, że pozwany przelał na rzecz powoda jedynie kwotę w wysokości 13.300 zł z tytułu odszkodowania. Z dokumentu, będącego potwierdzeniem transakcji wynika, że przelew został wykonany nie z rachunku pozwanego, a pełnomocnika powodów. Z tego względu, Sąd Okręgowy w toku postępowania apelacyjnego uzupełnił materiał dowodowy poprzez przeprowadzenie dowodu z potwierdzenia przelewu z dnia 18 października 2013 r. dołączonego do apelacji przez pozwanego. Z dokumentu wynikają bowiem okoliczności mające istotny wpływ na wynik sprawy. Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż pozwany miał rację twierząc już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, że dokonał na rzecz strony powodowej przelewu kwoty pieniężnej z tytułu odszkodowania w wysokości 15.308,63 zł, a nie jak podnosiła strona przeciwna tylko w kwocie 13.300 zł. W ocenie Sądu Okręgowego to pełnomocnik powodów w dniu 22 października 2013 r. dokonał wpłaty na rachunek powodów kwotą 13.300 zł w związku z przedmiotową szkodą. Natomiast zarówno decyzja pozwanego znajdująca się w aktach szkody, jak i potwierdzenie przelewu dołączone do apelacji potwierdzają okoliczność, że pozwany postąpił zgodnie z dyspozycją samych powodów, którzy wskazali, że dokonanie wypłaty odszkodowania należy dokonać na konto pełnomocnika powodów, czyli radcy prawnego J. J. (k. 14). Zdaniem Sądu odwoławczego, pozwany dokonał wypłaty odszkodowania w deklarowanej kwocie 15.308,63 zł, zgodnie z dowodem dołączonym do apelacji oraz dowodem w postaci decyzji o przyznaniu odszkodowania. W związku z tym należy uznać, że pozwany wykazał, iż wbrew twierdzeniom strony powodowej, prawidłowo wykonał swoje zobowiązanie.

Wskazać także należy, że zarzut strony powodowej zawarty w odpowiedzi na apelację, która podnosiła, że przeprowadzenie tego dowodu w postępowaniu apelacyjnym byłoby niedopuszczalne, jest błędny. Jak wiadomo, strony między którymi toczy się postępowanie mają obowiązek wynikający z art. 3 k.p.c., który stanowi, że strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Obowiązek dawania wyjaśnień zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek nie stanowi obowiązku procesowego w

znaczeniu formalnym, jednak jest to obowiązek o charakterze moralnym, który określa zasady etycznego zachowania się stron w postępowaniu cywilnym. W ocenie Sądu II instancji, w sytuacji gdy strona powodowa zataiła de facto okoliczność, że strona pozwana wypłaciła pełnomocnikowi strony przeciwnej pełną kwotę odszkodowania, to takie działanie podejmowane przez profesjonalnego pełnomocnika nie zasługuje na ochronę i nie może powodować oddalenia wniosku dowodowego zgłoszonego dopiero w apelacji. Strona pozwana miała bowiem prawo złożyć ten dowód, tym bardziej, że strona powodowa nie przedstawiła dowodu, że otrzymała kwotę 13.300 zł, a jedynie udowodniła, że taka kwota została przelana z konta jej pełnomocnika na konto powodów. Sąd przyjmując, że takiej wpłaty dokonał pozwany, nieprawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Ponadto, jak wskazuje się w orzecznictwie, Sąd odwoławczy nie powinien odmówić przeprowadzenia dowodu wówczas, gdy strona powołała się dopiero w apelacji albo już w toku postępowania apelacyjnego na nowy dowód z tej przyczyny, że uznała przedstawione przez siebie w I instancji dowody za wystarczające do uwzględnienia jej twierdzeń faktycznych, tymczasem sąd I instancji nie uwzględnił jej stanowiska (por. wyr. SN z 20.5.2003 r., I PK 415/02, OSNAPiUS 2004, Nr 16, poz. 276; wyr. SN z 10.2.2005 r., IV CK 472/04). Zaś jak wskazuje pozwany w apelacji, potrzeba złożenia przedmiotowego dokumentu wynikała dopiero na etapie apelacji, bowiem Sąd Rejonowy przy rozstrzyganiu sprawy nie wziął pod uwagę dowodu w postaci decyzji o przyznaniu odszkodowania przez pozwanego na kwotę 15.308,63 zł. Z tego względu, na pozwanym ciążył ciężar udowodnienia okoliczności, z których wywodził skutki prawne, mające jednocześnie istotny wpływ na wynik przedmiotowej sprawy.

Pozostałe zarzuty podnoszone przez stronę pozwaną również okazały się zasadne. Słusznie apelujący zarzuca, że Sąd Rejonowy niezasadnie zasądził na rzecz powodów odszkodowanie w kwocie brutto, w sytuacji gdy powodowie prowadzący działalność gospodarczą nie wykazali, aby nie mieli prawa odliczenia podatku VAT od przedmiotowej transakcji. Trzeba zauważyć, że powodowie w dniu powstania szkody byli aktywnym podatnikiem podatku VAT (oświadczenie złożone w toku likwidacji szkody), zaś każdy z nich prowadził działalność gospodarczą, o czym świadczą zaświadczenie z CEIDG załączone do pozwu. Wysokość odszkodowania mającego na celu naprawienie tej szkody powinna zatem odpowiadać cenie rzeczy, pomniejszonej o mieszczący się w niej podatek VAT. Tak ustalone odszkodowanie spełnia postulat odszkodowania odpowiadającego wysokości szkody (uchwała SN z dnia 22.04.1997 r., III CZP 14/97). W tej sytuacji, zasądzeniu powinna podlegać suma odszkodowania jedynie w kwocie netto, nie brutto. Z tego względu uwzględniając dokonaną przez pozwanego wypłatę odszkodowania w pełnej deklarowanej kwocie, jak również błędne zasądzenia kwoty brutto zamiast netto, uzasadnione stało się obniżenie kwoty zasądzonej przez Sąd Rejonowy na rzecz powodów do kwoty 8.080,37 zł. Natomiast w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 8.080,37 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Takie rozstrzygnięcie spowodowało konieczność zmiany wyroku Sądu Rejonowego w zakresie pkt II i III, tj. orzeczenia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego. Ze względu na okoliczność, iż powodowie wygrali postępowanie przed Sądem I instancji jedynie w 35% (zasądzona została kwota 8.080,37 zł z żądanej kwoty 23.127,36 zł), należało uznać, iż ponoszą oni koszty procesu w wysokości 65 %. Natomiast pozwany zostaje obciążony kosztami procesu w wysokości 35%.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. uznając, iż pozwany wygrał postępowanie w całości. Na koszty postępowania składała się kwota 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalone według stawek z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.) w wersji obowiązującej od 27.10.2016 r. do 12.10.2017 r., a także kwota 753 zł tytułem opłaty od apelacji.

SSO Anna Gałas SSO Monika Skalska SSO Anna Janas